

LBRIS

We know
books

AVENTURILE LUI
TRĂNCĂNEL VEVEROȘU

de THORNTON BURGESS
Ilustrații de HARRISON CADY

Traducere și adaptare de Brad Florescu

ANACRONIC

Thornton W. Burgess

The Adventures of Chatterer the Red Squirrel

Ilustrații Harrison Cady

Traducere și adaptare Brad Florescu

Redactor Cella-Maria Cujbă

Tehnoredactor Cristi-Alexandru Dragomir

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii
Anacronic© Editura Anacronic, 2025
pentru prezenta ediție

Tiparul executat de ArtPrint

ISBN 978-630-95144-2-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BURGESS, THORNTON WALDOAventurile lui Trăncănel Veveroșu / de Thornton Burgess ; il. de Harrison
Cady ; trad. și adapt. de Brad Florescu. - Domnești : Anacronic, 2025
ISBN 978-630-95144-2-4

I. Cady, Harrison (il.)

II. Florescu, Brad (trad. ; adapt.)

821.111

I

TRĂNCĂNEL VEVEROȘU FUGE MÂNCÂND PĂMÂNTUL

Trăncănel Veveroșu simțise că moare de plictiseală și încercase să se amuze enervându-l pe Bobi Raton. Țopăise în jurul lui, aruncându-i tot felul de porecle, și îl enervase atât de tare, încât acesta îl amenințase c-o să-l mănânce de viu. Fusese foarte amuzantă toată faza, mai ales că Trăncănel știa că Bobi n-are cum să-l prindă, orice-ar face. Da, fusese distracție mare.

Dar acum, lucrurile stăteau altfel. Trăncănel nu se mai plictisea deloc. Dimpotrivă, avea parte de atâta acțiune că-i ieșea pe nas. Alerga din toate puterile ca să-și salveze viața lui mititică. E o treabă groaznică să fugi de moarte. Petrică Iepuraș o știa prea bine, fiindcă a făcut asta de multe ori, ba urmărit de Vulpe Roșculeț, ba de Lătruș Copoiul, ba chiar și de Moș Coiot o dată sau de două ori. Petrică

știa că viața lui depinde de iuțimea picioarelor din spate și trecuse prin multe spaime îngrozitoare. Dar știa de asemenea că, dacă reușea să ajungă la zidul de piatră sau la Bătrânul Zmeuriș, avea să găsească acolo adăpost sigur. De fiecare dată ajungea, iar gândul acesta îi dădea speranță și putere, în ciuda fricii. Țsta era cazul lui Petrică.

Dar Trăncănel alerga fără speranță. Nu-l însoțea decât frica, o frică teribilă care-i umpluse inima. Și asta pentru că nu știa unde anume să se ducă. Firidele și spărturile din vechiul zid de piatră – unde s-ar fi putut pune la adăpost de oricine, chiar și de Puștiul Fermierului Bunea – nu-i erau de niciun folos acum, fiindcă cel care-l urmărea cu ochii injectați putea pătrunde oriunde s-ar fi strecurat Trăncănel. Dar cine-l urmărea? De cine fugea Veveroșu?

De Umbră Nevăstuicea, un individ atât de zvelt și de agil, încât se poate furișa în orice găurică, chiar și în cele unde o veveriță roșie n-ar fi încăput în veci.

Trăncănel era conștient de lucrul ăsta și, pentru că n-avea rost să-și caute scăparea în ascunzișurile sale obișnuite, alerga în direcția opusă. Habar n-avea încotro fuge. Nu se gândea decât să fugă, să fugă, să fugă până n-o mai putea, iar când îl vor lăsa picioarele, să se oprească și să lupte, chiar dacă știa că n-are nicio șansă.

– Of, of, măiculița mea! suspină Trăncănel în timp ce sărea dintr-un copac în altul. De ce nu mi-am

văzut de treabă? De ce nu mi-am ținut gura? Umbră nu m-ar fi dibuit dacă nu mă auzea trăncănind. Of, of, măiculița mea! Ce mă fac acum? Ce mă fac?

Tot fugind de colo-colo și tot sărind din creangă în creangă și din copac în copac, obosise de nu mai știa de el. La un moment dat, avu de făcut un salt foarte lung ca să poată ajunge dintr-un copac într-altul. Dar era atât de ostenit, încât distanța i se părea de două ori mai mare decât în realitate. Nu îndrăznea să coboare din copac și s-o ia pe jos. Trase aer adânc în piept, o porni în fugă de-a lungul crengii ca să-și ia avânt ca lumea, și sări. Atinse cu mâinile vârful unei crengi din copacul celălalt, dar, oricât se chinui să se apuce, nu izbuti și se prăbuși în gol.

Întinse lăbuțele ca să frâneze măcar un pic viteza căderii, dar tot pică rău de tot și își pierdu cunoștința pentru câteva clipe. Apoi, se ridică și imediat porni să se cațere într-un alt copac.

*De cine fugea Veveroșu?
De Umbră Nevăstuicea*

II

ULTIMA ȘANSĂ A LUI TRĂNCĂNEL

Alergând disperat ca să scape cu viață, la un moment dat sesiză o șansă de a se pune la adăpost de Umbră Nevăstuicea. Nu era sigur că planul va funcționa cum trebuie, dar trebuia să încerce, chiar dacă asta ar fi însemnat să dea din lac în puț. Ce văzuse Trăncănel? Văzuse o mogâldeță maronie în vârful unui castan înalt. O porni într-acolo cu toată viteza. Dar ce era mogâldeța respectivă? Era Șoimul Coadăroșă, care picotea acolo cu capul afundat între aripi și cu mintea scufundată în vise.

Coadăroșă e unul dintre cei mai aprigi vrăjmași ai lui Trăncănel. Îi place carnea de veveriță la fel de mult ca lui Umbră, deși nu are prea deș ocazia

s-o guste, fiindcă preferă prăzi mult mai ușor de prins. Trăncănel scăpase de mai multe ori la mustața de Coadăroșă și se temea foarte mult de el, dar, cu toate astea, iată-l cocoțându-se fix în copacul în care ședea șoimul. Planul lui Veveroșu era foarte îndrăzneț. Observase că șoimul dormea și nu-l văzuse. Și știa că, pentru Coadăroșă, fie că era Umbră, fie că era Trăncănel – tot mâncare se numea. Planul era, într-adevăr, foarte îndrăzneț.

– E posibil să mă prindă Coadăroșă, recapitulă Trăncănel în timp ce se cocoța iute în copac, dar, dacă lucrurile merg cum trebuie, n-o să mă prindă niciunul dintre ei. Oricum, altă șansă de scăpare n-am.

Continuă să se cațere, cu Umbră la câțiva pași mai jos. Nevăstuicea era atât de pornit să-l prindă pe Trăncănel, încât nici nu-l observase pe Coadăroșă în copac. Pe asta miza și Trăncănel. Urcă, urcă, trecu de Coadăroșă, iar în trecere îi smulse o pană din coadă. Apoi se sui până în vârful de tot și, cu o ultimă efortare, sări de-acolo într-un molid din apropiere. Se ascunse în rămurișul acestuia să-și tragă un pic sufletul și să vadă ce se întâmplă.

Firește, când simți durerea în coadă, șoimul se trezi fulgerător și privi în jos să vadă cine-a îndrăznit. Acolo, fix sub nasul lui, era Umbră, care abia atunci îl văzu și el pe Coadăroșă. Șoimul șuieră ascuțit și penele de pe cap i se zbârliră de furie. Căci

era furios nevoie mare.

Umbră Nevăstuicea se opri locului, apoi se pitulă pe cealaltă parte a trunchiului. Nu-i mai ardea acum de niciun Trăncănel. Situația se schimbase dramatic. Nu mai era vânător, ci vânat. Șoimul Coadăroșă dădea ocoluri pe deasupra și, de fiecare dată când îl zărea pe Umbră, se repezea și dădea să-l prindă în ghearele lui lungi și ascuțite. Umbră se ferea ba pe o parte a trunchiului, ba pe cealaltă. Era mai mult nervos decât speriat. Ochii lui ageri dibuiseră o scorburică într-una dintre ramurile mai groase ale castanului; știa că acolo ar fi fost în siguranță. Dar era și nervos, fiindcă fusese atât de aproape de o masă copioasă și o ratase prosteste. Mârâi fioros către Coadăroșă, făcu o manevră sprintenă, se strecură până la scorburică și se furișă înăuntru. La țanc.

Trăncănel, care observase totul din rămurișul molidului, răsuflă ușurat. Văzu că șoimul se pune în vârful unui copac înalt ca să țină sub observație scorburica unde se pitise Umbră și știu imediat că Nevăstuicea n-o să mai scoată nasul de acolo multă vreme. Imediat ce-și mai veni în fire, Trăncănel se strecură ușor-ușor printre coroanele copacilor până puse destulă distanță între el și privirea ageră a lui Coadăroșă. Apoi o luă la goană, cât mai departe cu putință de Umbră Nevăstuicea.

III

TRĂNCĂNEL ÎI POVEȘTEȘTE LUI SAMI
GAIȚĂ TOATĂ TĂRĂȘENIA

Gonea fără țintă prin Pădurea Verde și nu avea decât un singur gând: să ajungă departe, cât mai departe de Umbră Nevăstuicea. Amintirea acestuia îi dădea fiori reci pe șira spinării.

– Da' tare zorit mai ești! auzi o voce dintr-un pin pe lângă care tocmai trecea.

Trăncănel știa vocea aceea. Toată lumea din Pădurea Verde o știa. Era vocea lui Sami Gaiță.

– Pare-mi-se că fugi de cineva, îl tachină Sami.

Trăncănel se gândi să se oprească și să-l măscărească nițel pe Sami, cum făcea de obicei când se întâlnea cu acesta, dar frica de Umbră încă îl paraliza.

– Nnn...nu ți se pare, răspunse el mai mult în șoaptă.

Sami crezu că n-a auzit bine. Trăncănel nu recunoscuse niciodată în viața lui că-i e frică de ceva

– Da' ce te-a speriat așa? întrebă Sami tăioș.